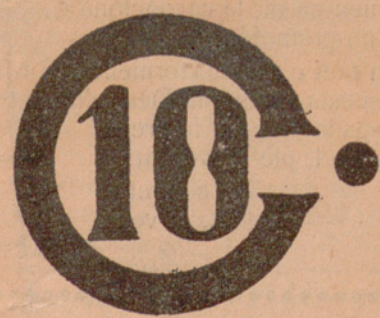

Sortirà el 10 i 25 de cada mes

Redacció i Administració:
Passeig del Triomf, 51, 1.ª 1.ª

Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realitza la Unió, tenen el dret i el deure de cooperar-hi tots els catalans moguts per les aspiracions del Nacionalisme, qualsevol que sia llur pensar i sentir en matèries religioses, polítiques i socials. (DECLARACIÓ DE LA VII ASSEMBLEA DE LA UNIÓ CATALANISTA).

EDITORIAL

La bella anècdota

El fet s'esdevingué dins la nostra escola de Poble Nou, aquesta escola que ha portat el nom de la nostra barriada en el si de totes les entitats, de tots els cenacles, de tota reunió de gent catalana on es parli de cultura i de renaixement racial; aquesta escola que és avui guia i model ja d'una munió d'escoles catalanes que van naixent açí i allà per tota la catalana terra captinguda de l'importància capdal que per al nostre desvetllament patriòtic i cultural de la conquesta de l'escola primària.

Un bell matí es presentà al rebedor de l'escola un senyor mig tiyat amb un noi et demanant pel Director en forastera parla. Un cop introduït a sa presència expressà el desig de veure el seu noi et formar part dels deixebles de l'escola. El Director fortament sorprès al oïr que el visitant era un capità de Seguretat de la policia espanyola de Barcelona, no sabia com indicar al foraster que l'escola seva era una escola catalana, on s'ensenyava en català a la nostra mainada bo i emprant els mètodes més avançats de la moderna pedagogia. Procurà durant el diàleg insinuar avinentment el caràcter de l'escola manta vegada, però veient que el capità o no ho comprenia o no hi dava importància, li llançà sobtadament la veritat crua: La nostra escola és una escola catalana de soca rel. Ja ho sé, digué decidit el policia castellà; però no veu que encara que jo no vulgui el meu fill serà catalanista?

Tu, català que hem llegeixes te l'has posada mai aqueixa pregunta que tan decidit formulà el capità de seguretat de la policia espanyola a Barcelona? L'has sentida mai la veu de la teva consciència al pensar a l'educació dels teus fills? No veus encara la necessitat de l'escola catalana per als teus tendres infants, fills com tu de la terra nostra?

Els forasters ja se'n han adonat de la força omnipotent de la nostra renaixença patriòtica i ens abandonen amb recança els llurs propis fills esdevinguts fills de la terra catalana i tú català de soca rel, que tal volta t'anomenes nacionalista encara dubtes, encara vacil·les mandrosament i consents que el teu fill sigui educat en llengua imposada dins escoles dites nacionals que comencen per desterrar la llengua del deixeble i amagar-li la geografia i l'història de la seva terra catalana.

La teva pròpia dignitat, llegidor català, demana l'escola catalana per als teus fills i pensa que tan forta és l'onada patriòtica que solleva les noves generacions, tan intens i ràpid és el seu desvetllament nacional que demà el teu propi fill pot llençar-te a la cara la teva covardia patriòtica al tolerar la seva educació en una parla forastera que venia imposada per segles d'esclavitud del seu poble dissortat.

Avui el nacionalisme vol fets i no paraules i un dels més urgents, importants i fonamental és el de l'escola catalana.

Exigim, doncs, per dignitat de catalans i d'homes lliures l'ensenyament català de la nostra mainada.

Raons Històriques

El respecte a la nostra bandera

Són molts els que han cregut sempre, que l'exhibició de la nostra bandera, la bandera barrada, ha estat per tal de contraposar-la a la bandera d'Espanya, arribant manta vegada qualque d'aquests que això creuen—enemics sistemàtics de tot el que te caire català—a pretindre arrencar del trau d'un jovenet entusiasta o be del pit d'una xicoteta patriota, l'ensenyà de les quatre barres.

Si els que ho han fet—característic en gents pertanyents a un cos disciplinat—

havessin capít çò que significava; s'havessin prè la molèstia, alguna que altra vegada, d'obrir i fullejar la pròpia història d'Espanya, amb seguretat que se n'haurien penedit, o, si tant no, en tindrien una forta recança.

En els escuts i penons del Comtat de Barcelona, hi havien estampades les quatre barres, prenent-les per divisa la corona d'Aragó a l'unir-se amb Catalunya.

Al donar lloc a l'Espanya unitària, Ferran i Isabel, els anomenats reis catòlics, adoptaren les colors de la corona d'Aragó, fet que demostra plenament, que les colors que ostenta la bandera espanyola, deriven dels que ostentava l'escut dels comtes de Barcelona: deriven de l'ensenyà de la Terra Catalana.

Befar la bandera catalana en nom de

l'espanyola, és com malparlar de la mare en nom del fill.

Ofendre-la, equival a ofendre el mateix que hom diu defensar, puix en el propi escut de la casa reial espanyola, hi figuren també les quatre barres catalanes.

Hi ha qui l'admet la nostra bandera—aquells que volen ésser més magnànims— però posen com a condició que on Ella sigui, hi deu haver-hi més alta l'altra, quan aquesta altra davant d'Ella, fos on fos, deuria acotar-se reverenciosament en respecte a qui li ha donat la vida, ja que de no haver existit la nostra, foren unes altres les senyals que, com a divisa, aque-lla lluiria.

ALFORI

Als nostres llegidors

Convençuts que dins el moment actual del nostre renaixement patriòtic més que propagues i declaracions verbals calen fets per tal d'apropar la data de la nostra dignificació nacional com a poble lliure i sobirà comencem avui obeïnt a una bella iniciativa de la «Joventut Nacionalista Icària» en la quarta plana del nostre periòdic un curset de vulgarització d'Història de Catalunya i un recull de normes ortogràfiques.

Donarem a les nostres ratlles un caràcter popular i elemental però el periòdic ajudat per la «Joventut Nacionalista Icària» i per valuosos elements tècnics que patriòticament se'ns han ofert contestarà totes les consultes adreçades a la redacció i que tinguin relació amb els temes comentats.

El nostre propòsit és facilitar el coneixement de la nostra història i de la nostra llengua a tots els que llurs quefers no els deixen lleure a bastament per assistir a les classes que ja són donades en la nostra barriada especialment a l'escola de Poble Nou.

Joventut Nacionalista Icària

La Comissió organitzadora té ja enllestit el projecte d'estatuts que serà repartit a tots els socis i ha designat la data del primer de Desembre per a tenir l'Assemblea constituïent al local dels Federals.

La Junta Directiva del «Centre Republicà Democràtic Federalista» ha cedit el seu local per tal que els socis de la Joventut puguin reunir-s'hi cada divendres i el saló per al cicle de conferències que a càrrec de coneguts oradors i apòstols de la llibertat de la nostra terra organitzarà la Joventut pròperament.

Segueixen els treballs d'organització del miting inaugural que tindrà lloc la segona quinzena de Desembre.

La Comissió organitzadora acordà pregar a ICARIA NACIONALISTA la publicació d'un curset d'Història de Catalunya i un recull d'ortografia catalana.

Rims de l' hora

De ponent ni gent, ni vent

En la casa en què visc, al pis de sota hi tinc uns veïns per demés; no callen mai, i sa veu em destarota quan faig el meu treball quiet com un rès. Abans, quatre anys enrera, regnava aquí on visc jo, pau de convent; tothom parlava amb veu de «miserere» i es gaudia d'un dolç reculliment.

Ara, però, d'ençà que aquí a viure han vingut aquests veïns, no puc llegir ni escriure puix fan més avalot que olla de grins.

Cada dia, a bell matí, ja tinc un sobresalt que quasi em moro, puix sento la *mamá* que diu així amb sa veu d'espinyet, mateix que un lloro:

—A ver, Nicasia, que son ya las seis! Tráigame la leche y la tostada.

Niñas; a ver si os «levantéis»!

Nicasia; la tostada bien cargada.—

La Nicasia contesta endormiscada amb un estentori crit de *Va!*

Las niñas fan «armoniosa» esbufegada i pocs moments després... vinga roncar!

Passen uns nou minuts, deu, onze... La veu de la *mamá* torna a cridar amb forta veu de bronze:

—Nicasia! Va, o no va?

—Si, va!—contesta amb un badall la Nicasia que deu ésser la serventa.

I es sent olor de fum i d'encenall i la remò acompassada d'un que venta.

—Niñas! Gertrudis, Panchita! Que son las siete ya!

No oís que vuestra mamá os grita?

—Si... Si... Ya va, mamá!—

La serventa remena per l'aigüera i trenca cada dia un o dos plats.

La *mamá* diu llavors com una fera i amb veu de trenta mil esperitats:

—Maldita! Mas que maldita! Que me quedo sin vajilla ya otra vez!

—Ha sido Charlotita, la gata, que se pone entre mis pies.—

—Niñas! Levantaos; basta ya!—

Toca el rellotge les deu del dematí!!! S'ou un *aspaviento*, s'ou badallar i s'ou... un afilligranat rajolí (?).

La Panchita crida a la serventa i li demana amb afecte carinyós que si té polvos.

—Si, más son de treinta céntimos la caja; son de arroz.—

La Panchita li dón una carada i en cristià li diu que és una bruta.

La serventa respón enfurismada i, a no ser per la *mamá*, hi ha una disputa.

L'altra germana, Gertrudis, al piano, toca Chopin bo i sospirant,

mentre Panchita parla al seu fulano del balcó estant:

—Si; iremos hoy a ver «Luisa».

—Tambien iré al Liceo yo esta noche.

—No; si quiero decir la prima de Felisa!

—Ah! Yo que te hubiera enviado un coche!

¿Ja sou de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana?